

BOŽIĆNA SVETA ISPOVIJED

BOŽIĆNA VELIKA ISPOVIJED-utorak (20. 12.)

Prije podne 09,00-11,00 h

Poslije podne od 15,30-17,30 h

Danas je među kršćanima katolicima vrlo moderno ne govoriti o sakramentu ispovijedi. Katolici vrlo rijetko pristupaju tom sakramentu, a postoje i oni koji su zbog nekih razloga sablažnjeni i ne žele se ispovijedati. Kod nekih, osobito starijih ljudi, uvriježeno je mišljenje da ni nemaju neke posebne grijeha koje bi trebalo ispovjediti te se zato ni ne ispovijedaju. Iz svega toga možemo zaključiti da ljudi vrlo malo znaju o sakramentu ispovijedi te da su osiromašeni za jedno veliko blago koje postoji u Katoličkoj crkvi.

Stoga evo nekoliko riječi o ispovijedi: ona je, najjednostavnijim rječnikom rečeno, pranje ili tuširanje čovjekove duše; uređivanje i dotjerivanje duše koja se možda malo zapustila ili se jednostavno tijekom vremena u njoj stvorio nered. Kao što se brinemo za svoj tjelesni izgled i zdravlje, potrebno je da se brinemo i za svoju dušu. Možemo zamisliti kako izgleda muškarac koji se godinu dana nije oprao ili žena koja cijele godine nije bila kod frizera. Tijelo jednostavno traži da se za nj brinemo, jer ćemo se u protivnom ubrzo razboljeti.

Ispovijed je zapravo jamac zdravlja naše duše koja je opterećena mnogim grijesima. Grijesi utječu na savjest te se ona osjeća odgovornom nešto poduzeti. U mnogih ljudi današnjice u krizi je upravo taj duhovni organ, zvan savjest. Zbog učestalih i zanemarivanih grijeha, on je postupno otupio i čovjek ga više ne čuje. Ispovijed znači iznošenje svega onoga za što nas savjest optužuje i što u nama rađa

krivnju. Ispovijed je i pobjeda nad grijehom, koji je zapravo bolest naše duše. Ispovjediti se znači biti duhovno zdrav.

Kod ispovijedi je bitno ne izabirati svećenike, jer oni su samo službenici Isusa Krista. Ne oprašta nam svećenik, nego Isus! Stoga je svaki svećenik jednako dobar, i ako nema nekog zaista posebnog razloga, ne bismo za ispovijed trebali birati svećenika. Mnogi su u zabludi kad razmišljaju što će svećenik reći kad mu otkriju grijeh kojega se osobito stide. To je manje važno! Bitno je izreći sve svoje pogreške i tegobe gledajući Isusa. Kad se tako ispovjedimo, većina svećenika to će primijetiti i ohrabriti nas; ako pak od njega čuješ nešto što ti se ne sviđa ili što ne shvaćaš, prijeđi preko toga i posvijesti si da ti Isus oprašta te da se on pojavljuje u sakramentu ispovijedi.

Od bitne je važnosti upravo ta sigurnost da je sve oprošteno. Ona proizlazi iz vjere u Isusa i u sve što je on učinio za svakoga od nas. Kad iziđemo iz ispovjedaonice, ne moramo se brinuti da nam nešto nije oprošteno jer nas je Bog okupao svojom milošću te smo potpuno čisti. Mnogi govore da se s Bogom mogu pomiriti u osobnoj molitvi jer i onako Bog i samo Bog oprašta. Istina je da je potrebno i važno svaki dan predati svoje grijehe Bogu u osobnoj molitvi, ali ispovijed je nešto daleko više. Svojim grijehom ne vrijeđamo samo Boga nego i cijelu Crkvu i sve ljude oko sebe. Sakramentom ispovijedi dobivamo i oproštenje od Crkve. Svećenik je upravo taj predstavnik Crkve koji nam oprašta u njezino ime.

Sve više je ljudi sa duhovnim i psihičkim problemima. Mnogi svjedoče kako su ozdravili od loših misli ili problema pomoću ispovijedi.